

ватъ; — на това имамы доволно примѣры (бубено еѣме).

3) Ни вещество-то, ни форма-та едного предмета не могатъ да вдѣхнѣтъ на оногова, който *доказва* за него единъ такавъ силѣ, спорядъ кождо онъ да може тѣй да расположи мислы-тѣ си, и да имъ даде таково едно направленіе, щото въ тѣхъ ясно да се види идея-та на предметъ-тѣ; и като съ едно неизмѣнно натикванье да се прилива въ душѣ-тѣ на читатель-тѣ, или на слушатель-тѣ. Логика-та, собствено да кажемъ, никога и никому не може да даде правила, спорядъ които да може нѣкой да съобщи на доказательства-та си приличнѣ-тѣ имъ силѣ: за това онъ трѣба да има единъ особенъ душевенъ даръ — да хортува *увлекателно* и да доказва *побѣдоносно*. Наистинѣ, които умѣе да се ползова отъ вещество-то на предметъ-тѣ и се е навикналъ да владѣе добръ формы-тѣ на мислянье-то: — то онъ се улеснява доволно чрезъ това за да изрази силѣ-тѣ на доказательства-та си. — Само такѣвъ единъ человекъ е въ состояніе да доказва *истинѣ-шѣ* и *добро-шо*; понеже онъ е дълбоко проникналъ въ идеѣ-тѣ имъ и добръ ѣ сознава. Тукъ слѣдователно се изисква по много сѣрдце и воля а не разумъ. Спорядъ това, краснорѣчивій Цицеронъ когато хортува за силѣ-тѣ на доказательства-та казва: „*че никой не може да бѣде добръ риторъ освенъ единъ добръ человекъ*“. — Логика-та отдавно е учредила едно неважно даже и невѣрно различіе между доказательства-та на *истина-ша* за самѣ-тѣ *истинѣ* и доказательства-та на *истина-ша* за *человекѣ*. Първо-то доказва истинѣ-тѣ общо за всички-тѣ хора, опира се слѣдователно на едно всеобщо основаніе и заемва това основаніе въ сама-та идея на предметъ-тѣ, второ-то же има предъ очи — да убѣди едно извѣстно Лице, или едно Общество, и за него често се осѣнчява, даже нѣкога и